

CĂTRE FRATELE MEU, PHILOKALLOS

Logos prim

Domnul Cuvânt
Mormânt de Gând
Tot scânteind
Și fulgerând

Întemeind
Și-adulmecând
Lumina Cerului
Plângând

Îl port cu mine
Printre ruine
Și stânci
Adânci
Și ape line

Și mi-l răsfir
Ca să-l pot duce
Plod neascuns

Și cimitir
Doar cu o cruce

Domnul Cuvânt
Trist fremătând
Mă poartă-n vane
Lumi diafane
Și reci oceane

Domnul Cuvânt
Sfânt fremătând
Tot fulgerând
Și sângerând
Mormânt de Gând.

Zăpezile de altădată

Dar cum mai curgea
Pe atunci
Vinul roșu -n pocale

De aur,
 Dragul meu Philokallos,
 Mag împlânzit,
 Prieten vechi,
 Înfăptuit
 De dinainte
 De facerea-n chinuri a lumii,
 Cum mai scăpărau stele în copitele
 Cailor albaștri,
 Vânduți pe sub mână
 De țiganiii liberi, liberi
 La tristețe
 Și vis,
 Cum,
 Pe atunci,
 Când iubeam – iubeam
 Și când uram
 Ni se strepezeau sufletele de venin
 Și durere,

Ce tineri mai eram pe atunci,
 Dragul meu Philokallos,
 Și ce geniali,
 Când, vezi bine și tu
 Că acum nu mai suntem
 Decât înțelepți.

Liniștea aporiei

Drum sinuos, drum fără victorie,
 Drum al săgeții
 Lui Zenon,
 Aspră intrare-ntr-o altă viață,
 Într-o altă moarte,
 Mercurul clepsidrei retezând beregățile
 Celor ce vin fără să mai plece
 Vreodată,
 Lume sufocată, intrată-n delirul
 Arterei aorte,
 Ehei, fratele meu Philokallos,
 Multă vreme a mai trecut peste noi
 Și cine să știe câtă va mai trece
 De azi înainte.

Anamnezis

Sigur că n-am uitat. Orice lucru de-atunci
 Mi-l aduc foarte bine aminte.
 Cei mai mulți dintre noi
 Au murit chiar în seara aceea
 Când cuvintele,
 Ca niște fulgi nestatornici de nea,
 Se topeau pe asfaltul fierbinte.

Dragul meu Philokallos, ne cădeau insistent pe retine
 Lucruri dure,
 De prisos,
 Colțuroase.
 Vânturi aprige-ntoarse din uitate siberii

Zaiț Gheorghe - Peisaj

Ne dansau cu fervoare prin case,
 Prin oase.

Numai noi, amăgiții de viscol și ninsori,
 Numai noi, oropsiții, străinii,
 Ne purtam prin țărâna ocrotitoare
 Umbre noastre de stârvuri
 Dăruite Luminii.

Autodenuț

Am coborât deja în adâncimile tulburi ale oceanului.
 Mi-am îmbrăcat costumul de scafandru:

Firea peștilor seamănă al dracului
 Cu firea ideilor.
 Ordine inversată în Timp,
 Seminție a Daimonului înrădăcinării,
 Turmă de sensuri originare.

Iată, îmi întorc pleoapele pe dos
 Numind fiecare lucru cu imaginea lui
 Fosforescentă.
 Ordine inversată în Timp,
 Rug dăruit arderii – de –tot ,
 Măinile mele – două torțe aprinse.
 Ardere până la cenușă,
 Turmă de sensuri
 Originare,
 Rug, Rugă, Rugare...

Imposibila întoarcere

Am fost îngenuncheat, dragul meu Philokallos.
 Fruntea mea împreunată cu țărâna
 Abia dacă-și mai deslușește
 Originile ancestrale.
 Adevărul, gol-pușcă, dansează pe masă
 Stârnind pohtele sălbatice ale
 Bețivilor adormiți.
 Restul e doar vânătoare de iele sălbatice
 Și dragoste cu miros
 De cenușă.